

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 663/2020
17.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Иван Станојковић, адвокат из ..., против туженог Здравственог центра Врање, чији је пуномоћник Марко Алексић, адвокат из ..., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж1 210/18 од 08.10.2019. године, у седници одржаној 17.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље АА из ..., изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж1 210/18 од 08.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 932/17 од 29.05.2018. године, ставом 1. изреке, одбачена је тужба тужиље у делу тужбеног захтева којим је тражила да се поништи решење о престанку радног односа туженог, као незаконито и наложи туженом да тужиљу врати на рад на неодређено време на радно место које одговара њеној стручној спреми, радним способностима, као неблаговремена. Ставом 2. изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име неисплаћене зараде исплати износе, са каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом 3.изреке, тужени је обавезан да тужиљи накнади парничне трошкове у износу од 54.457,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом (очигледном грешком јер се ради о решењу) Вишег суда у Врању Гж1 210/18 од 08.10.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 932/17 од 29.05.2018. године, у ставу 1.изреке (решење о одбачају тужбе).

Против правноснажног решења донетог у другом степену (погрешно означеног као „пресуда“) тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка.

Врховни касациони суд је испитао правилност побијаног решења, у смислу одредбе члана члана 408., у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 87/18), па је нашао да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужила је са туженим закључила уговор о раду на одређено време почев од 18.10.2016. године до повратка ББ са неплаћеног одсуства, а најкасније до 15.04.2017. године. Решењем о престанку радног односа бр. ...-... од 12.04.2017. године, тужили је престао радни однос код туженог, због истека неплаћеног одсуства ББ. Тужила се дописом од 26.04.2017. године обратила туженом тражећи обавештења у вези са повратком на рад ББ, а због чињенице да јој је радни однос, на основу горе наведеног решења, престао због истека неплаћеног одсуства ББ.

Тужбу ради поништаја решења о престанку радног односа, тужила је поднела дана 14.07.2017. године, а у свом исказу датом у својству странке у поступку на рочишту за главну расправу одржаном дана 22.02.2018. године, изјаснила се да је решење о отказу уговора о раду примила након отказа уговора о раду, тако што јој је последњи радни дан код туженог био 15.04.2017. године, а решење јој је уручено две недеље касније.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови одбацили тужбу тужиле као неблаговремену, имајући у виду да је од дана пријема решења чији се поништај тужбом тражи, до дана подношења тужбе суду протекао рок од 60 дана прописан одредбом члана 195. став 1. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05...55/14).

Неосновани су наводи ревизије тужиле да је првостепени суд био дужан да одбије тужбени захтев тужиле и да није био у могућности да тужбу одбаци након што је одржао и закључио главну расправу. Супротно тим наводима ревизије тужиле, суд има могућност да тужбу одбаци у било којој фази поступка, јер тим решењем не одлучује о тужбеном захтеву, што је за тужилу повољније, пошто јој не ускраћује (правилом *ne bis in idem*), поновно вођење парнице о истој ствари. Наводима ревизије тужиле о томе да тужени није доказао да је тужила примила решење о престанку радног односа, побија се правилност утврђеног чињеничног стања, а то није разлог због ког ревизија може да се изјави, сходно одредби члана 407. Закона о парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци овог решења, донео у смислу одредбе члана 414. став 1., у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић